

IJshockey of toch de liefde

Joanna South

Korte inhoud

Izabella is de dochter van een ijshockey-coach James Trickel. Ze werkt in een Ierse Pub en in de nachtclub The Kings & Queens achter de bar. Ze heeft een hekel aan ijshockey. Eigenlijk niet, maar wel om er te gaan werken. Maar ze wil niet werken bij de club waar haar vader coach is. Gedwongen om Russell van het vliegveld op te halen, ontmoet ze een man, die geen nee wil horen en haar weet te veroveren.

Brave *New Books*

1.

Het zit Iza niet mee. Elke dag weer hetzelfde liedje. Haar vader wil dat ze zich inzet voor de ijshockeyclub The Los Angeles Kings, waar haar vader de hoofdcoach is. Ze heeft gestudeerd voor pr en marketing en haar vader wil dat ze zich daarmee bezighoudt bij de club. Maar Iza wil andere dingen in het leven. IJshockeyers zijn vaak aan het rond neuken van allerlei vrouwen, de zogenaamde puckbunny's. Ze zijn niet serieus. De meeste althans. Een enkeling doet aan relaties maar dat zijn er niet zoveel. Maar voor de club werken betekent ook dat ze haar vader continue ziet en daar zit ze niet op te wachten. Uit rancune is ze ergens anders gaan werken na het behalen van haar diploma. Ze werkt 's nachts in een nachtclub als barvrouw. Ze werkt er op woensdag tot en met zondagnacht behalve de vrijdag. Op vrijdag werkt ze in de avond in een Ierse pub. The Boone Dempsey is van Boone Dempsey en zijn vrouw Vera. Samen hebben ze net een baby van 6 maanden Mike genaamd. Het is een lief knulletje en zijn vader draagt hem best vaak op zijn borst of op zijn rug in zo'n soort omslagdoek, een draagzak. Ze weet niet zeker of je het zo noemt. Eigenlijk vindt ze dat haar leukste job, maar ze kan er niet van leven, dus daarom werkt ze ook in een nachtclub. Precies hetzelfde werk, alleen heel ander publiek. Kings and Queens, zoals de nachtclub heet, trekt allerlei sportmensen en mensen uit de entertainment. En daar is Los Angeles vol mee. Sporters en actrices en acteurs zijn de grootste afnemers aan de bar van de nachtclub. Iza gaat nooit de tafels langs, want daar is ze niet op geselecteerd. Alleen achter de bar staat ze. In de Ierse pub mag ze af en toe ook meehelpen bij de tafels. Maar dat is bijna alleen als er iemand zich ziek gemeld heeft. Zelfs staat ze liever achter de bar. Leuke mensen komen er in de pub, hele andere mensen. Vaak gewone mensen met hele normale beroepen, zoals bouwvakkers of elektromechanici. Stukadoors of schilders. En af en toe een bekende van televisie of van radio, maar weinig sporters en dat is een fijn gegeven vindt ze zelf. Jammer dat ze niet meer kan werken in de pub, want daar is ze echt blij en gelukkig. Fijne baas, lieve collega's en geen vader, die loopt te zeuren of een moeder die het altijd beter weet of haar negeert.

Als ze op een woensdagmiddag thuis is van een boodschapje, komt haar vader haar zoeken. Hij heeft haar nodig. Ze baalt als ze hem in de deuropening van haar slaapkamer ziet staan en weet meteen wel weer hoe laat het is.

‘Je moet wat voor mij doen, want ik moet een training geven en heb geen tijd om naar het vliegveld te rijden om iemand op te halen.’

Ze kijkt hem aan alsof ze een heel vies insect ziet.

‘Wat dan?’, vraagt ze hem nogal snauwerig.

‘Je moet de nieuwe man voor de club ophalen en even hier in de logeerkamer installeren.’

Alsof je iets aan de muur moet hangen of zoiets. Het is een rare zin vindt ze. Maar ja, wie is zij eigenlijk? Blijkbaar een ophaalservice vandaag.

‘En wie moet ik dan ophalen?’

‘Russ Diamond, een nieuw lid van onze club.’

‘Een ijshockeyer?’

De vraag is vol van afschuw gesteld.

‘Ja, dat is hij.’

Haar vader weet heel goed, dat ze daar niet van gediend is, maar is onverbiddelijk.

‘Haal hem op van de luchthaven op, vluchtnummer 112, geef hem een kans om zijn spullen neer te zetten en breng hem naar de ijsbaan.’

De korte, bijna geblafte instructies, zijn vernederend voor haar, want ze houdt beslist niet van sporters en zeker niet van ijshockeyers. Ze zucht heel diep en als haar vader de sleutels van de suv geeft, die voor de deur staat, dan zucht ze nog harder. Maar haar vader doet stoïcijns en het raakt hem niet. Hij draait al bijna weg, als hij er nog iets achteraan zegt.

‘O ja, om drie uur komt hij aan. Ik zie je straks met Russ in de ijshal.’

Hij loopt direct weg zonder nog op haar te letten of ze wel gaat en dus zal ze toch echt moeten gaan. Het is net twee uur, dus moet ze nog opschieten ook, terwijl ze al de hele ochtend thuis geweest en daar baalt ze behoorlijk van. Nu moet ze nog haasten om op tijd te zijn. Ze kleedt zich snel om en pakt de sleutels van de auto. Bij de voordeur ziet ze een bord staan met de naam van de ijshockeyer erop. Ze pakt het bord op en gaat naar de auto en opent deze met de sleutel. Snel draait ze de auto de juiste richting op en rijdt met een snelle vaart naar de luchthaven. Op LAX stapt ze uit de auto als ze deze geparkeerd heeft en snelt naar de gate, die ze moet hebben voor vlucht 112. Het bord omhoog houdend met haar arm kijkt ze ondertussen naar het matrixbord bij de gate. Ze zijn geland en nu is het afwachten. Het duurt een tijd voordat er mensen bij de gate vandaan komen. Ze is best lang voor een vrouw, maar weet niet hoe de persoon eruit ziet. Ze kent hem namelijk helemaal niet. Uit de gate komen verschillende mannen. Kleine, lange en dikke en dunne. Een ijshockeyer is vaak breed en zwaar, maar af en toe is er een ijshockeyer, die lang zo breed en zwaar niet is. Ze let nooit zo op, waarom dat is, dus weet ze nu niet hoe ze de man kan vinden. Nu maar hopen dat hij haar vindt. Er komt een man aanlopen met een grote sporttas in zijn hand, maar Iza bemerkt

hem niet op. Ze kijkt net de andere kant op. Voor haar blijft de man staan. Hij kijkt haar aan met niet verhulde verbazing op zijn gezicht. Wat een mooie vrouw denkt hij. Ze is precies wat hij mooi vindt aan een vrouw. Lang, geen puckbunny, dat is zeker. Mooie borsten en rondingen, die hem bevallen. Als hij vlak voor haar staat, zegt hij dat hij Russell Diamond is. Ze staart hem aan alsof hij een vreemd wezen is. Iza laat niet blijken dat ze hem een mooie man vindt. Haar gezicht verraadt niets. Ze stelt dan zichzelf voor.

‘Ik ben Izabella Trickel en ik neem je mee naar ons huis en daarna naar de ijshal.’

‘Prima’, zegt de man na haar uitleg.

‘Ga maar voor dan.’

Als ze zich omdraait, ziet ze niet dat hij naar haar kont staart en denkt dat hij daar best wel eens zijn tanden in wil zetten. Wat een kontje heeft ze! Een prachtvrouw!

Bij de auto gekomen, doet ze de vergrendeling eraf en loopt naar de achterkant en doet deze open. Ze draait zich om, zodat ze hem kan aankijken. Ze knikt en hij zet zijn tas in de achterbak. Dan zegt ze tegen hem dat hij op de passagiersstoel moet gaan zitten. Meent ze dat nu? Hij is een man, die het gewoon vindt, dat mannen hoffelijk zijn en de auto dan gaan bedienen. Zelf is ze al op de stoel van de bestuurder gaan zitten en ze wacht af, totdat hij zit. Met een grote zucht zet hij zich neer op de passagiersstoel. Dan kan hij het niet laten.

‘Zal ik rijden?’

De woorden hebben nog niet zijn mond verlaten of ze geeft hem een koude blik. Wat nu weer denkt hij dan? Wat heeft hij verkeerd gedaan? Hij weet het werkelijk niet. Ze geeft geen antwoord, maar start gewoon de auto.

Daarna zet ze meteen de radio aan en na een paar seconde zet ze deze weer uit. Waarom ontgaat hem compleet. Hij laat haar de weg op rijden en dan besluit hij gewoon aardig te doen en wat vragen te stellen.

‘Hoe is het bij de club?’

Ze reageert alleen met een boze blik en geeft geen antwoord. Wat mankeert deze mooie vrouw. Ze doet zo kil tegen hem. Doet ze dat met alle mannen? Toch wil hij een antwoord en vraagt het haar nogmaals met een zachte stem.

‘Moet je niet aan mij vragen.’

Wat is dat nu weer voor een antwoord? Het lijkt steeds vreemder te worden. Als ze een straat in rijdt waar best wel luxe huizen staan, kijkt hij om zich heen.

‘Woon je hier?’

‘Niet voor lang.’

Opmerkelijk denkt hij dan. Haar antwoorden zijn raar.

‘Ben jij de dochter van de coach?’

‘Ja.’

Dat verklaart niet hoe ze zo reageert tegen hem. Maar hij is er een beetje klaar mee zoals ze op hem reageert. Hopelijk doet ze dat niet op alle mannen of zelfs op iedereen. Ze parkeert de auto op de oprit bij de garage en stapt uit, doet de achterbak open en wacht totdat hij zijn tas gepakt heeft. Doet deze weer dicht en loopt naar de deur, doet deze open en stapt de drempel over. Ze wacht niet op hem, loopt stevig door. Haar lekkere kontje bevalt hem steeds meer. Meer eigenlijk dan de mens op zich. Ze is niet beleefd, zelfs niet een klein beetje. Gebarend haar te volgen, loopt hij vlak achter haar aan de trap op. Dat lekkere kontje bewonderend. Want eerlijk dat laat hij niet aan zich voorbij gaan. Dan opent ze een deur en dat is schijnbaar zijn slaapkamer. Hij zet zijn tas neer bij het voeteneind van het bed en kijkt rond.

‘Mooie kamer.’

Ze knikt met haar hoofd, maar woorden blijven uit. Wachtend totdat hij klaar is met kijken, tikt haar voet op de grond. Schijnbaar is ze behoorlijk ongeduldig. De badkamer grenst aan zijn slaapkamer dat vindt hij prettig. Niet door een gang lopen om naar een gezamenlijke badkamer te moeten gaan. Ze draait zich alweer om en loopt terug naar beneden. Bij de deur naar buiten staat ze te wachten als hij naar beneden komt lopen. De deur openend en stapt meteen weer buiten. Als hij buiten staat, dan draait ze deur op slot en snelt naar de auto toe. Die heeft haast! Zodra hij zit, rijdt ze meteen weg en op weg waar naar toe?

‘Waar gaan we heen?’

‘We?’

‘Waar breng je mij nu heen?’

‘Naar de ijshal.’

‘O ja, sorry.’

Ze bekijkt hem een beetje, maar weer blijft het stil aan haar kant. Het is een rare situatie. Een hele rare! Van verre ziet hij al waar ze heen moeten. Als ze voor de ijshal staan, stapt hij uit, maar ze blijft zitten achter het stuur. Ze doet een wat onhandige zwaai met haar linkerhand en rijdt met gierende banden weg en laat hem zo staan. Hij zet het van zich af en loopt de ijshal binnen. Maar daar weet hij niet precies waar hij zijn moet. En dus vraagt hij de weg naar de ijsbaan. Hij wordt verder verwezen en na een zoektocht van zeker een half uur heeft hij de ijsbaan gevonden.

Er rijden ijshockeysers rond in makkelijke kleding, meeste in een joggingbroek met een shirt van de Los Angeles Kings. Het voltallig tenue wordt gedragen bij wedstrijden en meestal niet bij de trainingen. Russell

staat langs de baan de mannen te bekijken. Hij ziet een paar coaches rond die mannen rijden, maar hij weet niet hoe James Trickel eruit ziet. Niet helemaal, alleen zijn hoofd maar. Maar hij ziet hem er niet bij zijn, misschien heeft hij een kantoor waar hij bezig is. Hij kijkt liever naar de ijshockeyers dan hij op zoek gaat naar de beste man. Ze trainen fel en uitdagend. Ze dagen elkaar uit om sneller te zijn of beter te zijn. Wie de aanvoerder is, hij kent hem alleen bij naam, dat weet hij ook niet. Hij heeft geen tijd gehad om zich in te leven in zijn nieuwe club. Dan hoort hij iets achter zich. En als hij omdraait, dan komt er een man naar hem toe.

‘Ben jij het Russell?’

‘Yep.’

De man steekt zijn hand uit en vertelt hem zijn naam.

‘Ik ben de hoofdcoach, James Trickel.’

Russell begroet de man hartelijk en dan zegt de man iets vreemds.

‘Waar is mijn dochter?’

‘Ze heeft mij hier afgezet en is weggereden.’

Hij hoort de man “verdomme” mompelen. Dan pakt hij zijn mobiel en gaat bellen. Aan de telefoon spreekt hij kortaf tegen iemand.

‘Waarom ben je niet uitgestapt en meegelopen?’

O, schijnbaar heeft hij zijn dochter aan de telefoon. Wat ze dan zegt, kan hij niet horen, maar aan de reactie te merken, is de man verbolgen en reageert nogal bot. Dat ze Russell had moeten begeleiden naar hem toe. De reactie van zijn dochter valt behoorlijk verkeerd. De man krijgt rode wangen van kwaadheid, maar verbreekt opeens de verbinding. Raar! Het is net alsof de twee niet met elkaar overweg kunnen. Dan draait Russell zich weer om naar de ijsvloer en kijkt weer naar de mannen, die nog steeds de puck in de rondte spelen. Hij staat al een poosje te kijken als opeens een hand op zijn rug terecht komt met een klap. Hij kijkt achterom en ziet dat het de coach is. Met een opgetrokken wenkbrauw kijkt Russell hem aan alsof hij vraagt waarom dat nodig was. Coach Trickel reageert hier niet op alsof hij het niet opgemerkt heeft, maar Russell ziet wel duidelijk, dat de coach hier niet van gediend is. Maar ach, hij dus ook niet en dat maak zijn blik wel duidelijk dacht hij. Russell is namelijk altijd correct zoveel mogelijk. Pas als er iemand belaagd wordt, dan pas stapt hij naar voren. Hij is behoorlijk stevig in die trend, omdat zijn ouders daarin heel duidelijk waren. Geen gedonder als er niemand in het nauw wordt gedreven. Maar als er een vrouw wordt belaagd, dan was eigenlijk wel alles geoorloofd. Wat eigenlijk best gek was, omdat zijn vader, Monty, niet bepaald gecharmeerd was van geweld. Maar liever had hij dat zijn kinderen zich netjes gedroegen, als het dan toch zo was, dat er ingegrepen moest worden, het liefst met woorden en niet met daden.

Russell is zo ver afgedreven van wat er om hem heen gaande is, dat hij schrikt als coach Trickel schreeuwt naar de mannen op de ijsvloer. Hij komt weer terug in het heden als de mannen naar de boarding schaatsen en de coach afwachtend aankijken. Er worden ook blikken afgewisseld tussen hem en de coach.

‘Mannen, hier hebben we een nieuwe rekrut. Dit is Russ Diamond.’ Russell krijgt wat knikjes en een enkeling zegt ook nog wat, maar een voorstellingsrondje is er niet bij schijnbaar, want meteen gaat de coach door met wat de mannen moeten gaan doen. Ze schaatsen weer weg van de boarding en Trickel neemt hem mee naar zijn kantoor. Nadat Trickel zijn praatje heeft gedaan tegen hem, zegt hij dat morgen de hele ploeg wordt voorgesteld en dat ze nu naar huis gaan om te eten. Het is onderhand al zes uur en Russell’s maag begint te rommelen. Het is best een tijd geleden, dat hij een maaltijd heeft genoten. Eenmaal in het huis van Trickel is hij meteen op zoek naar zijn dochter. Als hij haar gevonden heeft, in haar slaapkamer schreeuwt hij waarom ze niet geluisterd heeft naar hem en zijn opdracht niet volledig heeft uitgevoerd. Wat er terug wordt gezegd, hoort Russell niet, maar het doet hem pijn dat Izabella zo behandeld wordt. Zo ga je toch niet met je dierbare om? Hij hoort de coach naar beneden lopen en als deze in de kamer komt waar Russell zich bevindt, dat roept hij naar Izabella, dat ze nu moet beginnen aan het diner. Maar dan is ze beneden en zegt tegen haar vader dat ze daar geen tijd voor heeft. Ze moet namelijk werken. Haar vader zegt dat ze die baan moet opzeggen en dat ze bij de LA Kings moet komen werken voor een goed loon. Maar smalend zegt ze tegen hem, dat dat nooit gaat gebeuren. Meteen loopt ze de deur uit en vertrekt. Russell hoort een auto starten en ronkend weggrijden. Trickel bestelt eten bij een restaurant, die bezorgt en Russell hoopt maar dat gezonde kost is, want hij heeft geen zin in junkfood. Dat moet hij er allemaal weer aftrainen. Hij leeft zo gezond mogelijk en kookt het liefst zelf met verse groenten, veel groenten. Ook moet hij veel koolhydraten tot zich nemen, maar dat doet hij vaak vlak na een wedstrijd, want dan heeft hij iets extra’s nodig. Ook probeert hij zo min mogelijk alcohol tot zich te nemen, want dat remt af. Je moet er ook veel te lang van herstellen. Hij wil zijn lichaam zo lang mogelijk in top conditie houden. Dan kan hij ook langer op hoog niveau blijven presteren. En kan je als je gepensioneerd bent nog veel zonder dat je er meteen als een zombie begint uit te zien. Of afgeleefd. Of wat dan ook wat niet goed klinkt. Ze eten gelukkig gezond, zodat hij daar niet te veel voor moet doen om het kwijt te raken. Maar ze eten maar met zijn tweeën. Waar zijn vrouw is, vertelt de coach niet, maar raar vindt hij het wel.

2.

Iza is het zo zat. Ze staat al de hele nacht op haar benen achter de bar te bedienen. Het is druk die nacht en de mensen zijn behoorlijk veeleisend met hun drankjes. Het is niet zo'n topbaan als ze dacht, toen ze kwam solliciteren. Maar dan is het zes uur in de morgen en mag ze gaan. Ze sloft naar haar auto en ploft achter het stuur. Eenmaal weer thuis parkeert ze aan de straat en sloft naar de voordeur. Als ze binnen staat zucht ze diep en loopt zo zachtjes mogelijk naar boven naar haar slaapkamer. Maar vlak bij haar slaapkamer gaat er een deur open en ziet die ijshockeyer staan in een losse pyamabroek zonder shirt. Hij kijkt verrast naar haar.

'Waar komt jij zo laat vandaan?', vraagt hij aarzelend.

'Van mijn werk', geeft ze te kennen op een korte vlakke toon.

'Moe?'

Ze knikt en doet haar slaapkamerdeur open om meteen weer te willen verdwijnen. Hij wenst haar een goede rust toe op een zeer vriendelijke toon. Alsof haar vlakke en korte toon hem niet heeft geraakt. Ze kijkt nog even achterom, voordat ze de deur dicht wil doen en ziet hem nieuwsgierig naar haar kijken. Ze zet meteen een boze blik op en doet ferm de deur dicht. Ze gaat haar badkamer in om de nacht van haar af te wassen en laat zich vallen op bed, naakt, zoals ze altijd slaapt. Maar de slaap wil maar niet komen. Gek genoeg dwarrelt die ijshockeyer door haar hoofd. Hij ziet er best lekker uit en is eigenlijk wel een beetje haar type. Was hij maar geen ijshockeyer! De volgende morgen tegen een uur of twaalf zit Izabella in de keuken te eten, lunch zeg maar, maar voor haar is het ontbijt, als Russell binnen loopt. Ze bekijkt hem, terwijl hij water pakt en deze meteen begint leeg te drinken. Hij ziet er bezweet uit. Heeft zeker getraind. Ze eet onverstoorbaar door. Dan begint hij een gesprek met haar.

'Heb ik jou iets aangedaan?'

Zijn vraag overvalt haar enorm en ze kijkt verwonderd naar hem.

'Nee, hoezo?'

'Je keek gisteren steeds heel boos naar mij.'

'Sorry, was niet voor jou bedoeld.'

'Voor wie dan, sunshine?'

Sunshine? Wat is dat nu?

'Sunshine? Ik ben jouw sunshine niet, dus laat dat.'

'Beantwoord de vraag dan maar.'

Hij blijft vriendelijk tegen haar, dus geeft ze toch maar antwoord.

‘Mijn vader, nogmaals sorry voor mijn boze gezicht.’

‘Dank je, sunshine. Waarom ben je boos op je vader?’

Hem aankijkend met vragende blik zegt ze: ‘Omdat hij er maar vanuit gaat, dat ik hem moet gehoorzamen of zoiets.’

‘Waarom zou je dat doen dan?’

Het is nog steeds op een zeer vriendelijk toon en dat verbaast haar zeer.

‘Hij wil dat ik voor de LA Kings gaat werken, zodat mijn diploma niet verloren gaat.’

‘Hoort dat niet jouw beslissing te zijn?’

‘Dat vind ik ook, maar hij niet.’

Ze haalt haar schouders op en eet verder. Zelf wil ze er niet over hebben, niet met hem. Hij moet tenslotte met haar vader werken. Dan gaat hij verder met zijn vragen.

‘Kom je altijd alleen thuis in de vroege morgen?’

‘Yep.’

‘Is er niemand, die jou begeleidt naar je auto toe?’

‘Nee.’

‘Is het er veilig dan?’

‘Denk het.’

Dan meent hij te moeten zeggen, dat er altijd begeleiding zou moeten zijn. Er kan tenslotte van alles gebeuren. Maar ze haalt gewoon een schouder op, maar reageert er toch maar niet op. Dan loopt hij de keuken uit en gaat naar de gastenkamer. Ondanks zijn vriendelijke vragen, houdt ze er toch een wrange smaak aan over. Waarom zou hij die vragen hebben gesteld? Ze heeft geen enkel idee eigenlijk. Later die middag komt hij terug met boodschappen in zijn hand en gaat de keuken in om te koken. Al snel ruikt het zo heerlijk in het hele huis, dat ze als vanzelf haar kamer uitkomt en de keuken inloopt. Daar ziet ze Russell aan het fornuis staan.

‘Waarom kook jij?’

‘Omdat schijnbaar hier niemand dat doet en ik wil gezond eten, met veel groente en zo.’

‘O, okay.’

‘Een vraagje?’

‘Ja?’

‘Wie kookt er hier normaal?’

‘Ik en anders niemand.’

‘En je moeder dan?’

‘Mijn moeder kan niet koken.’

‘Niet?’

Het wordt zo verbaasd gezegd, dat ze in de lach schiet.

‘Nee, echt niet.’

‘Dus als jij niet kookt, doet niemand verder dat?’

‘Nee.’

Laconiek en met een grote lach op haar gezicht hoort hij het aan met een zeer grote verbazing.

‘Mag ik vragen waar je moeder is?’

‘Geen enkel idee.’

‘Weet je vader het wel dan?’

‘Denk het niet, maar zeker weten doe ik dit niet.’

Hij vindt het maar bijzonder, dat ze als haar dochter niet weet waar haar moeder is. En dat het ook niet haar lijkt te interesseren.

‘Nog één vraagje als het mag.’

‘Ja hoor, je bent toch lekker bezig of niet?’

Hij reageert maar niet op haar woorden, maar kijkt haar gewoon vragend aan en wacht nog even voordat hij zijn vraag daadwerkelijk stelt. Maar ze reageert niet, dus gaat hij verder.

‘Uh, zijn jullie een normaal gezin of is er van alles mis hier?’

‘Nah, normaal nee denk het niet. Ik weet eigenlijk niet wat een normaal gezin inhoudt.’

Daar gaat hij op in.

‘Het is gewoon vriendelijke gesprekken voeren met elkaar, genegenheid, liefde, met elkaar omgaan. Dat soort dingen.’

Daar even over nadenkend, schudt zwaar hoofd.

‘Nee, geloof niet dat we zo zijn.’

‘Jammer voor je.’

Tegen zes uur is het eten klaar en zet Russell het eten op tafel en heeft zelfs die tafel gedekt. Dan gaat de deur open en komt haar vader binnen.

‘Heb je nu toch gekookt, Iza?’

‘Nee, ik niet.’

Als hij opkijkt, ziet hij Russell zitten.

‘Jij?’

‘Ja, ik kook. Jij schijnbaar niet?’

‘Nee. Kan niet koken.’

‘Zo ingewikkeld is het niet, hoor.’

Aan tafel gezeten wordt er niet meer gepraat met elkaar en de spanning begint toe te nemen. Dan opeens vraagt Iza’s vader of ze weer bij die nachtclub gaat werken. Het antwoord is zoals je zou verwachten. Kort en met klem een “ja”. Deze maaltijd zal hem nog lang heugen, want het is meer dan vreemdsoortig.

Die avond gaat Russell bij een ijshockeymaat van de club langs. Hij was gevraagd of hij zin had en hij had ja gezegd. Hij moet ze toch beter leren kennen. En langsgaan is nu de juiste manier daartoe. Hij komt aan bij Walker Neville en belt aan. Er doet een vrouw open en laat hem binnen met

een “jij bent zeker Russell” en zijn “ja” daarop stapt hij het huis in. Ze stelt zichzelf voor als Joy. Zeker Walker’s vriendin. Maar eenmaal binnen wordt hij al snel uit de droom gehaald, want het blijkt Walker’s vrouw te zijn. Hun huis ziet er gezellig en best luxe uit. Mooie ramen met stalen balken en veel houten design meubels. In de woonkamer staat een zeer grote bank met daartegenover een grote televisie, die aan staat. Er is een ijshockeywedstrijd te zien. Joy vraagt of hij ergens trek in heeft en hij vraagt of ze water heeft. Later zitten ze op de bank naar de wedstrijd te kijken met nog een paar mannen van de LA Kings, Deon Spur en Vito Martinez. Deon is de goalie en Vito is de Left Winger. Ik ben zelf een Right Winger. Het voelt vertrouwd met deze mannen en het is gewoon alsof hij met zijn oude maten is. Allemaal doen ze gewoon en er zijn geen puckbunnies te bekennen en dat is aangenaam vertoeven. Maar er zit hem iets niet lekker en vraagt zich af of hij dat aan deze mannen kan voorleggen. Maar besluit dat later te doen. Vito praat over een actie in de wedstrijd, die ze zitten te bekijken, maar Russell heeft het moment niet gezien. Hij beweert dat er iemand onderuit wordt gezet op een gemene manier. De stick zat waarschijnlijk tussen de benen van de ijshockeyer. Dan opeens verandert hij van onderwerp.

‘Hoe ziet het huis eruit van coach Trickel?’

‘Gewoon, best wel luxe eigenlijk. Had hijzelf ook niet ijshockey gespeeld?’

‘Ja, dat wel. Hoe is zijn leuke dochter, lekker ding of niet?’

‘Ja, dat wel, maar ze doet boos tegen mij.’

‘O ja?’

‘Ja, best wel.’

Dan bemoeit Walker zich ermee: ‘Dat doet ze tegen iedereen volgens mij.’

‘Walker, mag ze geen ijshockeyers of zoiets?’

‘Deon, volgens is dat het en ook omdat haar vader best wel gemeen is tegen haar, vind ik tenminste.’

Dan wordt Russell aangekeken en eerst denkt hij dat hij beter niet kan reageren, maar ze blijven maar naar hem kijken.

Dan probeert hij voorzichtig toch iets te zeggen: ‘Uh, eigenlijk denk ik dat ik het met Walker eens ben.’

‘Russell, ik zie aan je gezicht, dat je heel voorzichtig te tracht uit te drukken.’

‘Ja, best wel, maar ja is het aan mij om daarover iets te zeggen? Ik ben hier net.’

‘Doe maar, want je voelt het duidelijk.’

‘Okay’, daarbij kijkt Russell hem aan en dan doet hij zijn best om zich te uiten.

‘Is hij altijd zo?’

Er wordt meteen “ja” gezegd door alle drie.

‘Ik begreep, dat hij zijn dochter bij de club wil hebben.’

Deon vertelt, dat hij dat ook al zo begrepen heeft. Walker meent uit te moeten leggen, dat er wel eens ruzie uit zijn kantoor kwam, terwijl zijn dochter daar was. Maar tegenwoordig komt ze niet meer. Het is een moment stil tussen de mannen.

‘Maar ik begreep van haar, dat ze in een nachtclub werkt en in een Ierse pub.’

‘O ja?’

‘Ja, dat vertelde ze aan me.’

Walker kijkt hem ongelooflijk aan, maar geen verder geen reactie meer. Het onderwerp is schijnbaar voorbij. Maar het bevestigt wel, dat de coach een vervelende man is. Privé althans!

De rest van de avond is het gezellig en een aangename. Ze leren elkaar goed kennen en Walker's vrouw Joy komt er bij zitten zonder klem te zijn met haar man. Russell wil wel weten hoe ze elkaar ontmoet hebben. Schijnbaar kende ze elkaar al langer, maar de vonk sprong pas later over, toen ze beiden niet meer op school zaten. Misschien ook dat ze allebei pas toen zich lieten gaan of dat de vonk toen pas oversloeg. Het is een lieve vrouw, die heel gewoon en normaal doet. Zo'n vrouw wil hij ook wel en denkt direct aan Izabella. Hij gaat aan de eind van de avond weg met een goed gevoel.

De volgende dag wordt er hard getraind in de sportzaal bij de ijsbaan. Sommige doen meer hun best dan anderen. Russell is zelf iemand, die altijd de grens van zijn kunnen op zoekt. Daarom pusht hij zichzelf altijd meer dan wie dan ook, zelfs de coach. Maar met sommige is het anders gesteld. Jim Stephenson heeft het altijd moeilijk als hij de avond ervoor nogal stevig heeft gedronken. Maar vandaag heeft coach Trickel er genoeg van. Hij begint tegen hem te praten, maar met veel meer stemverheffing, dan normaal. Hij is zeg maar boos of verliest nogal zijn geduld met Jim. Russell krijgt naar mate hij steeds luider wordt het gevoel, dat er meer is. Het is namelijk allemaal nog behoorlijk uit zijn verband gerukt. Zo slecht is Jimmy ook weer niet bezig, alleen slomer, dan als hij de avond ervoor weinig tot geen alcohol tot zich heeft genomen. Dan opeens ontploft de coach. Hij loopt rood aan en zijn ogen puilen uit. Russell kijkt naar wat andere teamgenoten en ziet dezelfde gezichten als zijn eigen gezicht. Ongeloof en verbazing in één. Dan stuift Jim naar de kleedkamer en coach Trickel laat hem gaan, terwijl hij niet goed oogt. Zijn gezicht is zo rood, dat Russell bang is, dat hij een hartaanval heeft. Dan bemerkt coach Trickel dat de rest hem staat te bekijken. Langzaam draait hij zich om en loopt net zo langzaam weg met afhangende schouders. Er blijft een rare sfeer over als hij uiteindelijk weg is naar zijn kantoor. Er wordt naar elkaar gekeken, maar het lijkt of niemand iets durft te zeggen over het voorval. Russell gaat

verder met zijn training. De anderen volgen hem gedwee alsof hij de aanvoerder is.

Het is dat Russell met zijn nieuwe teammaten zich wil bonden, anders had hij echt wel “nee” gezegd. Maar hij gaat met die maten naar een nachtclub zaterdagavond. Dit weekend zijn er geen wedstrijden, dus dat moet wel goed komen. Waar ze precies heen gaan, weet hij niet, maar laat zich meenemen in de flow. Het is best gezellig onderweg. Eenmaal in de club laat Russell zich meenemen naar de bar om alvast een drankje te bestellen. Als hij achter Walker aanloopt, bemerkt hij niet dat er een bekende bij de bar staat. Als hij eenmaal zijn bestelling door wil gaan geven, heeft hij pas door, dat daar Izabella staat achter de bar, die hen aan het bedienen is. ‘Hoi, sunshine.’

Ze begroet hem vriendelijk, maar zonder een lach rond haar mond. Hij bestelt een biertje van de tap en wacht geduldig op zijn biertje. Als ze een viltje neerlegt om zijn biertje erop te kunnen zetten, pakt hij haar hand beet en zegt nogmaals “sunshine”. Ze kijkt hem even aan en trekt haar hand weer weg. Het is niet zo dat ze bozer wordt, maar helemaal gelukkig met het moment is ze schijnbaar toch ook weer niet. Haar gezicht blijft hetzelfde. Maar Russell blijft maar volhouden bedenkt hij dan maar. Ze doet hem wat, maar wat dat wat is, dat weet hij ook niet helemaal. Ze doet hem duidelijk iets. Bij zijn teamgenoten staat hij lekker te kletsen over ijshockey. Ondertussen blijft hij rustig Izabella in de gaten houden. Zijn verbazing, dat ze hier werkt, is best groot. Het past haar totaal niet vindt hij. Dan ziet hij haar ongenoegen door een collega, die een taak niet correct schijnt uit te voeren. Hij probeert zich er niet mee te bemoeien, maar vindt dat best moeilijk. Maar op een of andere manier heeft ze overwicht en weet de strijd te winnen. De collega druipt af en gaat de zaal rond. Samen met een andere collega bedient ze aan de bar.

Ondertussen denkt Izabella dat ze wel heel erg mazzel heeft, dat ze hem terugziet. Alsof ze dit had gewild. Maar dat is niet zo. Gelukkig staat hij nu te praten met zijn maten van de ijshockeyclub. Ze was wel heel verrast, dat hij meegekomen was, maar de meeste van de mannen komen veel vaker. Vorige week nog waren ze behoorlijk dronken geworden, waardoor ze hen eruit heeft moeten laten zetten. Terwijl ze verder werkt, bekijkt ze hem vanachter haar oogwimpers. Stiekem en omslachtig, dat dan weer wel. Want ze is niet zo goed in iemand bespieden. Dan opeens maken ze oogcontact, waarop Russell begint te glimlachen. Ze draait direct haar hoofd weg, alsof ze dat niet expres deed. Maar ze denkt dat hij dat wel weer in de gaten zou hebben. Ze heeft het gevoel, dat ze weinig voor hem